

DIRECTIVA (UE) 2017/2399 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 12 decembrie 2017****de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește rangul instrumentelor de datorie negarantate în ierarhia creanțelor în caz de insolvență**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) La 9 noiembrie 2015, Consiliul pentru Stabilitate Financiară (CSF) a publicat Lista termenilor și condițiilor privind capacitatea totală de absorbție a pierderilor (TLAC) („standardul TLAC”), care a fost aprobată de G20 în noiembrie 2015. Obiectivul standardului TLAC este de a asigura că băncile de importanță sistemică globală (G-SIB), denumite în cadrul Uniunii instituții de importanță sistemică globală (G-SII), dispun de capacitatea necesară de absorbție a pierderilor și de recapitalizare, pentru a contribui la garantarea faptului că, în cazul unei rezoluții și în perioada imediat următoare, funcțiile esențiale pot fi îndeplinite în continuare fără ca fondurile contribuabililor (fondurile publice) sau stabilitatea financiară să fie puse în pericol. În comunicarea sa din 24 noiembrie 2015 intitulată „Către finalizarea Uniunii bancare”, Comisia s-a angajat ca, până la sfârșitul anului 2016, să înainteze o propunere legislativă care să permită punerea în aplicare în dreptul Uniunii a standardului TLAC în termenul convenit la nivel internațional, și anume până în 2019.
- (2) Punerea în aplicare a standardului TLAC în dreptul Uniunii trebuie să țină seama de cerința minimă existentă specifică instituției privind fondurile proprii și pasivele eligibile (MREL), aplicabilă tuturor instituțiilor din Uniune, astfel cum este prevăzută în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾. Având în vedere că TLAC și MREL urmăresc același obiectiv, și anume garantarea faptului că instituțiile din Uniune au o capacitate suficientă de absorbție a pierderilor și de recapitalizare, cele două cerințe ar trebui să fie elemente complementare ale unui cadru comun. În mod concret, Comisia a propus ca nivelul minim armonizat al standardului TLAC pentru G-SII („cerința minimă TLAC”), precum și criteriile de eligibilitate pentru pasivele folosite în vederea respectării acestui standard, să fie introduse în dreptul Uniunii prin intermediul unor modificări aduse Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾, în timp ce majorarea specifică instituțiilor care intră în categoria G-SII-urilor și cerința specifică instituțiilor care nu intră în categoria G-SII-urilor, precum și criteriile de eligibilitate relevante, ar trebui introduse prin modificări specifice aduse Directivei 2014/59/UE și Regulamentului (UE) nr. 806/2014 ale Parlamentului European și ale Consiliului ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ JO C 132, 26.4.2017, p. 1.

⁽²⁾ JO C 173, 31.5.2017, p. 41.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 30 noiembrie 2017 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 7 decembrie 2017.

⁽⁴⁾ Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

⁽⁵⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) nr. 806/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 iulie 2014 de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor firme de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 225, 30.7.2014, p. 1).

Prezenta directivă, referitoare la rangul instrumentelor de datorie negarantate în ierarhia creanțelor în caz de insolvență, este complementară actelor legislative menționate anterior, în forma propusă spre modificare, și Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾.

- (3) Având în vedere aceste propuneri și pentru a asigura securitatea juridică pentru piețe și pentru entitățile care intră sub incidența MREL și TLAC, este important să se asigure claritatea, în timp util, cu privire la criteriile de eligibilitate pentru pasivele folosite în vederea respectării MREL și a dreptului Uniunii prin care TLAC este pus în aplicare, precum și să se introducă dispoziții corespunzătoare de păstrare a drepturilor obținute în ceea ce privește eligibilitatea pasivelor emise înainte de intrarea în vigoare a criteriilor de eligibilitate revizuite.
- (4) Statele membre ar trebui să se asigure că instituțiile dispun de o capacitate suficientă de absorbție a pierderilor și de recapitalizare pentru a asigura absorbția pierderilor și recapitalizarea în mod rapid și fără impedimente, cu un impact minim asupra stabilității financiare, urmărindu-se evitarea unui impact asupra contribuabililor. Acest obiectiv ar trebui realizat prin respectarea permanentă de către instituții atât a cerinței minime TLAC care urmează să fie transpusă în dreptul Uniunii printr-o modificare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013, cât și a cerinței privind fondurile proprii și pasivele eligibile prevăzută în Directiva 2014/59/UE.
- (5) Conform standardului TLAC, G-SII trebuie să îndeplinească cerința minimă TLAC, cu anumite excepții, utilizând pasive subordonate al căror rang în caz de insolvență este inferior pasivelor excluse din TLAC („cerința de subordonare”). În conformitate cu standardul TLAC, subordonarea urmează să fie realizată prin intermediul efectelor juridice ale unui contract (cunoscută sub numele de „subordonare contractuală”), al legislației dintr-o anumită jurisdicție (cunoscută sub numele de „subordonare legală”) sau al unei anumite structuri corporative (cunoscută sub numele de „subordonare structurală”). În cazurile prevăzute în Directiva 2014/59/UE, instituțiile care intră în domeniul de aplicare al acestei directive ar trebui să îndeplinească cerința specifică fiecăreia dintre ele prin pasive subordonate, astfel încât să se reducă la minimum riscul introducerii de acțiuni în instanță de către creditorii care consideră că, în caz de rezoluție, pierderile creditorilor sunt mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cadrul unor proceduri obișnuite de insolvență (principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat).
- (6) O serie de state membre au modificat deja sau sunt în curs de a modifica normele privind rangul pe care datoriile cu rang prioritar negarantate îl dețin în temeiul legislației lor naționale în materie de insolvență, pentru a permite instituțiilor din statele respective să respecte în mod mai eficace cerința de subordonare, facilitând astfel procesul de rezoluție.
- (7) Există divergențe semnificative între reglementările adoptate până în prezent la nivel național. Lipsa unor norme armonizate la nivelul Uniunii creează insecuritate atât în rândul instituțiilor emitente, cât și al investitorilor și este probabil să facă mai dificilă aplicarea instrumentului de recapitalizare internă pentru instituțiile transfrontaliere. Lipsa unor norme armonizate la nivelul Uniunii este probabil să conducă, de asemenea, la denaturarea concurenței pe piața internă, întrucât costurile pe care le suportă instituțiile pentru a respecta cerința de subordonare și costurile pe care le suportă investitorii atunci când cumpără instrumente de datorie emise de instituții ar putea înregistra variații considerabile de la un stat membru la altul.
- (8) În rezoluția sa din 10 martie 2016 privind uniunea bancară⁽²⁾, Parlamentul European a invitat Comisia să prezinte propuneri pentru a reduce și mai mult riscurile juridice de plângeri formulate în temeiul principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat și, în concluziile sale din 17 iunie 2016, Consiliul a invitat Comisia să prezinte o propunere privind o abordare comună a ierarhiei creditorilor băncilor, în vederea consolidării securității juridice în caz de rezoluție.
- (9) Prin urmare, este necesar să se elimine obstacolele semnificative din calea funcționării pieței interne și să se evite denaturarea concurenței care rezultă din lipsa unor norme armonizate la nivelul Uniunii privind ierarhia creditorilor băncilor și să se ia măsuri pentru a se preîntâmpina apariția unor astfel de obstacole și denaturări în viitor. În consecință, temeiul juridic adecvat pentru prezenta directivă este articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.
- (10) Pentru a reduce la minimum atât costurile aferente respectării cerinței de subordonare, cât și eventualul impact negativ asupra costurilor de finanțare, prezenta directivă ar trebui să le permită statelor membre să păstreze, dacă este cazul, actuala categorie de datorii cu rang prioritar negarantate obișnuite, a căror emisiune este mai puțin costisitoare pentru instituții decât emisiunea oricăror alte pasive subordonate. Pentru a consolida posibilitățile de soluționare a instituțiilor, prezenta directivă ar trebui totuși să impună statelor membre să creeze o nouă categorie

⁽¹⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

⁽²⁾ Nepublicată încă în Jurnalul Oficial.

de datorii cu rang prioritar „neprivilegiate” care, în caz de insolvență, ar trebui să aibă un rang superior instrumentelor de fonduri proprii și pasivelor subordonate care nu se califică drept instrumente de fonduri proprii, dar inferior altor pasive cu rang prioritar. Instituțiile ar trebui să fie în continuare libere să emită instrumente de datorii atât din categoria datoriilor cu rang prioritar, cât și din categoria datoriilor cu rang prioritar „neprivilegiate”. Dintre aceste două categorii, fără a aduce atingere altor opțiuni și derogări prevăzute în standardul TLAC în vederea respectării cerinței de subordonare, doar categoria datoriilor cu rang prioritar „neprivilegiate” ar trebui să fie eligibilă pentru respectarea cerinței de subordonare. Prin aceasta se urmărește să se permită instituțiilor utilizarea instrumentelor de datorii cu rang prioritar obișnuite mai puțin costisitoare pentru finanțarea proprie sau din orice alt motiv operațional și să emită instrumente de datorii din noua categorie de datorii cu rang prioritar „neprivilegiate” pentru a obține finanțare, respectând totodată cerința de subordonare. Statelor membre ar trebui să li se permită să creeze mai multe categorii pentru alte pasive negarantate obișnuite, cu condiția să se asigure, fără a aduce atingere altor opțiuni și derogări prevăzute în standardul TLAC, că numai categoria instrumentelor de datorii cu rang prioritar „neprivilegiate” este eligibilă pentru îndeplinirea cerinței de subordonare.

- (11) Pentru a se asigura că noua categorie de instrumente de datorii cu rang prioritar „neprivilegiate” îndeplinește criteriile de eligibilitate, astfel cum sunt descrise în standardul TLAC și astfel cum sunt prevăzute în Directiva 2014/59/UE, și pentru a spori astfel securitatea juridică, statele membre ar trebui să se asigure că aceste instrumente de datorii au o scadență contractuală inițială de cel puțin un an, nu conțin instrumente financiare derivate încorporate și nici nu sunt instrumente financiare derivate și că documentele contractuale relevante referitoare la emisiunea acestora și, acolo unde este cazul, prospectul, precizează în mod explicit rangul inferior pe care îl ocupă în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență. Instrumentele de datorii cu dobândă variabilă derivată dintr-o rată de referință utilizată la scară largă, precum Euribor sau Libor, și instrumentele de datorii care nu sunt denumite în moneda națională a emitentului, cu condiția ca principalul, rambursarea și dobânzile să fie denumite în aceeași monedă, nu ar trebui considerate, doar pe baza acestor caracteristici, instrumente de datorii care conțin instrumente derivate încorporate. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere niciunei cerințe din dreptul intern de a înscrie instrumentele de datorii în registrul social de pasive al emitentului, astfel încât să se îndeplinească condițiile pentru categoria de instrumente de datorii cu rang prioritar „neprivilegiate” prevăzută în prezenta directivă.
- (12) Pentru a consolida securitatea juridică pentru investitori, statele membre ar trebui să se asigure că, în legislația lor națională în materie de insolvență, instrumentele de datorii negarantate obișnuite și alte pasive negarantate obișnuite care nu sunt instrumente de datorii au un rang de prioritate superior noii categorii de instrumente de datorii cu rang prioritar „neprivilegiate”. Statele membre ar trebui, de asemenea, să se asigure că noua categorie de instrumente de datorii cu rang prioritar „neprivilegiate” are un rang de prioritate superior rangului de prioritate al instrumentelor de fonduri proprii și rangului de prioritate al oricăror pasive subordonate care nu se califică drept fonduri proprii.
- (13) Întrucât obiectivele prezentei directive, și anume stabilirea unor norme armonizate privind rangul acordat în caz de insolvență instrumentelor de datorii negarantate, în scopul aplicării cadrului de redresare și de rezoluție al Uniunii și, în special, în scopul îmbunătățirii eficacității regimului de recapitalizare internă, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective. În special, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere altor opțiuni și derogări prevăzute în standardul TLAC pentru respectarea cerinței de subordonare.
- (14) Este oportun ca modificările aduse Directivei 2014/59/UE prevăzute în prezenta directivă să se aplice creanțelor negarantate care rezultă din instrumente de datorii emise începând cu data de la care se aplică prezenta directivă. Cu toate acestea, din motive de securitate juridică și pentru a diminua cât mai mult costurile aferente tranziției, este necesar să se introducă garanții adecvate în ceea ce privește rangul în caz de insolvență al creanțelor care decurg din instrumente de datorii emise înainte de această dată. Prin urmare, statele membre ar trebui să se asigure că, în caz de insolvență, rangul tuturor creanțelor negarantate restante care rezultă din instrumente de datorii pe care instituțiile le-au emis înainte de această dată este reglementat de legislația statelor membre, astfel cum era adoptată la 31 decembrie 2016. În măsura în care anumite legislații naționale, astfel cum erau adoptate la 31 decembrie 2016, au abordat deja obiectivul de a permite instituțiilor să emită pasive subordonate, o parte sau toate creanțele negarantate restante care rezultă din instrumente de datorii emise înainte de data aplicării prezentei directive ar trebui să poată avea, în caz de insolvență, același rang ca instrumentele de datorii cu rang prioritar „neprivilegiate” emise în conformitate cu condițiile prevăzute în prezenta directivă. În plus, după data de 31 decembrie 2016 și înainte de data intrării în vigoare a prezentei directive, statele membre ar trebui să își poată adapta legislațiile lor naționale care reglementează, în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență, rangul creanțelor negarantate rezultate din instrumente de datorii emise după data aplicării legislațiilor respective, în scopul respectării condițiilor prevăzute în prezenta directivă. În acest caz, numai creanțele negarantate rezultate din instrumentele de datorii emise înainte de aplicarea respectivei legislații naționale noi ar trebui să fie reglementate în continuare de legislația statelor membre, astfel cum era adoptată la 31 decembrie 2016.

- (15) Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să prevadă că prezenta directivă ar trebui să se aplice în continuare în cazul în care entitățile emitente nu mai intră sub incidența cadrului de redresare și de rezoluție al Uniunii, în special ca urmare a cesionării activităților lor de creditare sau de investiții unei părți terțe.
- (16) Prezenta directivă armonizează rangul acordat creanțelor negarantate rezultate din instrumente de datorie în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență și nu se referă la rangul acordat depozitelor în caz de insolvență într-o măsură mai mare decât dispozițiile existente aplicabile din Directiva 2014/59/UE. Prin urmare, prezenta directivă nu aduce atingere niciunei legislații naționale existente sau viitoare a statelor membre care reglementează procedurile obișnuite de insolvență și care se referă la rangul acordat depozitelor în caz de insolvență, în măsura în care acest rang nu este armonizat prin Directiva 2014/59/UE, indiferent de data la care au fost constituite depozitele. Până la 29 decembrie 2020, Comisia ar trebui să revizuiască aplicarea Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește rangul acordat depozitelor în caz de insolvență și să evalueze în special necesitatea unor modificări ulterioare ale acesteia.
- (17) Pentru a asigura securitatea juridică pentru piețe și instituțiile individuale și pentru a facilita aplicarea eficace a instrumentului de recapitalizare internă, prezenta directivă ar trebui să intre în vigoare în ziua următoare datei publicării,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificări aduse Directivei 2014/59/UE

Directiva 2014/59/UE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (1), punctul 48 se înlocuiește cu următorul text:

„48. «instrumente de datorie»:

- (i) în sensul articolului 63 alineatul (1) literele (g) și (j), înseamnă obligațiuni și alte forme de datorii transferabile, instrumente care creează sau recunosc o datorie și instrumente care dau dreptul de a achiziționa instrumente de datorie; și
- (ii) în sensul articolului 108, înseamnă obligațiuni și alte forme de datorii transferabile și instrumente care creează sau recunosc o datorie;”.

2. Articolul 108 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 108

Rangul acordat în ierarhia în materie de insolvență

- (1) Statele membre se asigură că în legislația lor națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență:

- (a) următoarele depozite au același rang de prioritate care este superior rangului acordat creanțelor deținute de creditorii obișnuiți negaranțați:

- (i) acea parte din depozitele eligibile ale persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii care depășește nivelul de acoperire prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE;
- (ii) depozitele persoanelor fizice și ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii, care ar fi depozite eligibile dacă nu ar fi fost făcute prin intermediul sucursalelor situate în afara Uniunii ale unor instituții stabilite în Uniune;

- (b) următoarele depozite au același rang de prioritate care este superior rangului acordat în temeiul literei (a):

- (i) depozitele acoperite;
- (ii) schemele de garantare a depozitelor subrogate în drepturile și obligațiile deponenților care beneficiază de acoperire în caz de insolvență.

- (2) Statele membre se asigură că, în cazul entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(d), creanțele negarantate obișnuite au, în legislația lor națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, un rang de prioritate superior creanțelor negarantate care rezultă din instrumentele de datorie care îndeplinesc următoarele condiții:

- (a) scadența contractuală inițială a instrumentelor de datorie este de cel puțin un an;
- (b) instrumentele de datorie nu conțin instrumente financiare derivate încorporate și nici nu sunt instrumente financiare derivate;
- (c) documentele contractuale relevante și, după caz, prospectul care se referă la emisiunea acestor instrumente de datorie precizează în mod explicit rangul inferior acordat în temeiul prezentului alineat.

(3) Statele membre se asigură că creanțele negarantate rezultate din instrumentele de datorie care îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (2) literele (a), (b) și (c) din prezentul articol au, în legislația lor națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, un rang de prioritate superior rangului de prioritate al creanțelor rezultate din instrumentele menționate la articolul 48 alineatul (1) literele (a)-(d).

(4) Fără a aduce atingere alineatelor (5) și (7), statele membre se asigură că legislația lor națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, astfel cum era adoptată la 31 decembrie 2016, se aplică rangului acordat în procedurile obișnuite de insolvență creanțelor negarantate care rezultă din instrumente de datorie emise de entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(d) din prezenta directivă înainte de data intrării în vigoare a măsurilor de transpunere în dreptul intern a Directivei (UE) 2017/2399 a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(5) În cazul în care, după data de 31 decembrie 2016 și înainte de 28 decembrie 2017, un stat membru a adoptat o legislație națională care reglementează rangul acordat în procedurile obișnuite de insolvență creanțelor negarantate rezultate din instrumente de datorie emise după data aplicării unei astfel de legislații, alineatul (4) al prezentului articol nu se aplică creanțelor rezultate din instrumente de datorie emise după data aplicării respectivei legislații naționale, cu condiția respectării tuturor condițiilor de mai jos:

- (a) legislația națională respectivă prevede că, în cazul entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(d), creanțele negarantate obișnuite au, în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență, un rang de prioritate superior rangului creanțelor negarantate care rezultă din instrumentele de datorie care îndeplinesc următoarele condiții:
 - (i) scadența contractuală inițială a instrumentelor de datorie este de cel puțin un an;
 - (ii) instrumentele de datorie nu conțin instrumente financiare derivate încorporate și nici nu sunt instrumente financiare derivate; și
 - (iii) documentele contractuale relevante și, după caz, prospectul care se referă la emisiunea acestor instrumente de datorie precizează în mod explicit rangul inferior acordat în temeiul dreptului intern;
- (b) în temeiul legislației naționale respective, creanțele negarantate rezultate din instrumente de datorie care îndeplinesc condițiile prevăzute la litera (a) de la prezentul paragraf au, în cadrul procedurilor obișnuite de insolvență, un rang de prioritate superior rangului de prioritate al creanțelor rezultate din instrumentele menționate la articolul 48 alineatul (1) literele (a)-(d).

La data intrării în vigoare a măsurilor de transpunere în dreptul intern a Directivei (UE) 2017/2399, creanțele negarantate rezultate din instrumente de datorie, menționate la litera (b) de la primul paragraf, au același rang de prioritate ca cel menționat la alineatul (2) literele (a), (b) și (c) și la alineatul (3) din prezentul articol.

(6) În sensul alineatului (2) litera (b) și al alineatului (5) primul paragraf litera (a) punctul (ii), instrumentele de datorie cu dobândă variabilă derivată dintr-o rată de referință utilizată la scară largă și instrumentele de datorie care nu sunt denominate în moneda națională a emitentului, cu condiția ca principalul, rambursarea și dobânzile să fie denominate în aceeași monedă, nu sunt considerate, doar pe baza acestor caracteristici, instrumente de datorie care conțin instrumente derivate încorporate.

(7) Statele membre care au adoptat, înainte de 31 decembrie 2016, o legislație națională care reglementează procedurile obișnuite de insolvență, în temeiul căreia creanțele negarantate obișnuite rezultate din instrumente de datorie emise de entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf literele (a)-(d) sunt împărțite în două sau mai multe ranguri de prioritate diferite sau în temeiul căreia rangul de prioritate al creanțelor negarantate obișnuite rezultate din astfel de instrumente de datorie se modifică în raport cu toate celelalte creanțe negarantate obișnuite de același rang, pot prevedea ca instrumentele de datorie cu cel mai scăzut rang de prioritate dintre respectivele creanțe negarantate obișnuite să aibă același rang ca cel al creanțelor care îndeplinesc condițiile de la alineatul (2) literele (a), (b) și (c) și de la alineatul (3) din prezentul articol.

(*) Directiva (UE) 2017/2399 a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2017 de modificare a Directivei 2014/59/UE în ceea ce privește rangul instrumentelor de datorie negarantate în ierarhia creanțelor în caz de insolvență (JO L 345, 27.12.2017, p. 96)."

Articolul 2

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 29 decembrie 2018. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre aplică respectivele acte de la data intrării lor în vigoare în dreptul intern.

(2) Atunci când statele membre adoptă actele menționate la alineatul (1), acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(3) Alineatul (2) nu se aplică în cazul în care actele naționale ale statelor membre, aflate în vigoare înainte de data intrării în vigoare a prezentei directive, sunt conforme cu prezenta directivă. În aceste cazuri, statele membre informează Comisia în consecință.

(4) Statele membre comunică Comisiei și Autorității Bancare Europene textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Revizuirea

Până la 29 decembrie 2020, Comisia revizuieste aplicarea articolului 108 alineatul (1) din Directiva 2014/59/UE. Comisia evaluează în special necesitatea unor modificări ulterioare în ceea ce privește rangul acordat depozitelor în caz de insolvență. Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport în această privință.

Articolul 4

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 5

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 12 decembrie 2017.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

M. MAASIKAS
